

PUCHER BÁLINT

Szinkronhangok – metaforák, egy lehetséges sorrendben

Virtuális valóságok

A Nap egyre észrevehetőlenebb.
A homály folyton növekszik.
Az élőlények egyre bizarrabbak.
A mozgás folyton nehezkesebb.
A nyomás pedig egyre csak nő.

Vegytiszta helyzet: a siker csak az enyém,
viszont a kudarcért se hibáztathatok mást.
Már megszokottan egyensúlyozok végig a kötélén,
viszont a több száz pupilla úgy hat rám, mint az alkohol.
És nem az esés a legrosszabb, hanem a szégyen,
amiben nem osztozhatok senkivel.

Naplóbejegyzés 2012. 12. 6.

Állítólag nincs sok vissza az apokalipszisig, mindenesetre itt, a sivatag rádióobszervatóriumai között nem sok jelét látni. Se szabad szemmel, se a rádióhullámhosszokon. Csak azt találjuk a világűrben, amit ezelőtt is: élő, széteső vagy elhalt csillagok rendszertelen sugárzását, ritkán pulzások ritmikus hullámain. A Grateful Dead egyik tagja zenét is komponált a neutroncsillagok ütemére. S más bolygók lakóinak morzekopogásai, jelentéssel bíró jelek a galaktikus zajban még nem jutottak ide.

Abszolút nulla fok

Most már vagy húszadszorra látom a nagy falat, nem is akkora szám. Persze lehet, hogy a Földön állva mást mondanék, innen nézve elvegyül a völgyek és folyók között. Valter papának biztos tetszene ez, folyton a csillagászati albumokat bújta és még csak repülőn se ült. Az ott egy hurrikánnak látszik, azt hiszem Indiánál. Mindegy, jó párszor láttam már ilyesmiket.

Egy idő után mindenkin kiütözik a bezártság. A német nő tegnap elkezdett feldúltan magyarázni a lányáról. Hogy fogyatékos, de nem miatta lett ilyen. Aztán kapott egy nyugtatót és ágyba dugtuk. Nekem a negyedik hónapban jött ki ez, majdnem kimásztam úrruha nélkül az állomásról, annyira nem bírtam. Aztán én is kezelést kaptam, és maradtam.

Néha hallom a híreket otthonról, és ilyenkor általában örülök, hogy itt nem tesznek semmit olyan dolgok, mint például az árfolyamok ingadozása. És egyéb se változtat a helyzeten. Folyton csak a földrészek térkép-nézete, az ismerős hangok, a megszokott súlytalanság és a biztonsági zóna, amit nem lehet az állomáson kívül elhagyni. Azon túl pedig a bolygó, amit csak a monitorokon láthatunk közelről, se íze, se bűze, csak amit belé tudunk látni, a vákuumon át.

A tudós epilógja

Vége a mai vizsgálatoknak. Most már azt is tudom, hogy mekkora esélyem van agyvérzésre, így tisztában vagyok a kilátásokkal a legveszélyesebb testi és szellemi anomáliákra. A jelek szerint jó körülmények és mozgás mellett megélem az átlagéletkort, aktív leszek a nyugdíjig, valószínűleg egészséges gyerekeket nemzek. És ha elkerülnek a nagyobb traumák, egészséges az érzelmi környezet, nem fogok túllépni a normalitás határain.

Tudom, hogy mit kellene a mai nap során tennem, hogyan kellene beosztani az időt, és azt is, mit tanácsos elkerülni. Hogy mi dob és dühít fel. Ha tovább folytatom a vizsgálatokat, már úgy fogom látni magam, mint a tudósok egy klónozott állatot. Csak a külvilág marad láthatatlan, akár az élőlények lehetséges nyomai a Marson, a felszín alatt.

Címtelen

Vágtatnék veled tovább az éjben, az álmok foltos indián lován... már megin' ezt a szart játsszák, nem igaz, hány éves már ez a nyáladzás. Annak idején is már ez ment, amikor elkezdtem Süminél kamionozni. Akkor még jónak számított a fizum, mindig megvettem a legokosabb telefonokat, nem úgy, mint most.

Még úgy három óra a telepig. Valami igazán történhetne száznyolcvan perc alatt, mondjuk egy jó kis suna áll a lerobbant kocsijával az út mentén, megállok neki, aztán úgy megy minden, mint a 18+ filmekben szokott. Vagy beszáll egy olyan zakkant stoppos, mint akit a múltkor az autópálya közepén szedtem fel. Előadta az elméletét a fogyasztói kultúráról, ahogyan elnyel a gépezet, aztán kihasznál és eldob, amikor már nem vagy hasznos neki. Meg ahogyan rabláncon tart a politika, meg a média és a háttérben a titkos társaságok, akik mozgatják a szálakat. Nem nagyon hittem neki, de úgy látszott, hogy elégedett a Krisna-völgyi életével. Az azért jó érzés lehet.

Most fel az autópályára, egyelőre senki a leállósávon. Mindenesetre még van úgy százhetvenhét percem, a levegő jól esik és biztatóan mutat a végtelenbe a sztráda.

∞

Tegnap elugrottam néhány párhuzamos világegyetembe és megkerestem magamat. Az elsőben éppen előléptettek egy cég marketingosztályán, a belvárosban egyedül lakom egy bérlakásban és mindenki elől titkolva transzvesztita klubokba járok. A következőben még mindig bölcsész vagyok, tüntetni járok bármely közszereplő bárkit sértő megszólalása miatt, egy kortárs skandináv film és egy ÉS-cikk között profi pornófilmeket nézek. Legutóbbi kezdeményezésemet egy pszichológia szakos csaj azzal utasította vissza, hogy még nem dolgozta fel az apakomplexusát. Egy másik világban rakományokat fuvarozok az országban, a pénzzel nem számolok el szabályosan, néha fellépek gitárosként a garázs-rockegyüttesemmel, sok akkordot nem tudok, de a közönségnek így is tetszik. A negyedikben nő vagyok, a két diplomámmal megyek egy újabb állásinterjúra, ahol a pocakos igazgató megint a magánéletemről faggat. Az ötödikben egy bulvármédium stábjában dolgozom, a felfuttatott énekeseket hajszoljuk a trendi klubokban, aztán kiröhögjük őket, a csajom meg folyton azzal nyaggat, hogy mikor megyünk már el Krakkóba. Et cetera.

A materialista Jónás a fennsíki csillagvizsgálóban

Innen szétnézve megváltozik a nézőpont, hiszen csak egy vagyunk a százmilliárdnyi bolygó közül. Talán a milliányi közül is csak egy, amelyiken élet fejlődött ki, bár az is lehet, hogy az egyetlen. Minden bizonnyal semmi sem kötelezi a molekulákat arra, hogy élőlényeket építsenek fel. Kifejlődhetne és széteshetne a kozmosz anélkül, hogy valaki is képes lenne megfigyelni és megérteni.

Tudom, hogy egy balszerencsés régióban élsz és a magánéleted kiábrándulások sorozata. De mégiscsak része vagy az öntudatos létezésnek, és nem vagy se fogyatékos, se ostoba. Még mindig van kilátásod arra, hogy nyugodtan élhess, elégedetten a körülményeiddel. Akár hálás is lehetnél azért, mert keresztülmentél azokon a tortúrákon, amelyek elfogadóvá és ábrándozóvá tettek. Még ha nem is fogsz meggazdagodni ezekből a vonásokból. És már nem olyan sokáig fogod úgy tekerni a biciklidet, mint most.